

Arrest

nr. 317 682 van 29 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3 / 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten.

Op 22 februari 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 februari 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Ghatispura, in het district Faisalabad van de provincie Punjab in Pakistan. U bent een ahmadiyya moslim. U ging naar de staatsschool

in uw dorp, waar u voor het eerst problemen ondervond omwille van uw geloof. U werd steeds anders behandeld dan andere leerlingen en werd ongelovige genoemd. Na de negende klas moest u de school verlaten en ging u uw vader in de landbouw helpen. Jullie verkoop van melk ging goed tot er in de nabije moskeeën toespraken gehouden werden, waarbij werd opgeroepen om geen melk van jullie te kopen daar jullie ahmadiyya's waren. De verkoop van jullie melk ging de dieperik in en jullie hadden geen inkomsten meer. U vond een nieuwe job in een fabriek, maar moest hier stoppen toen uw medewerkers ontdekten dat u ahmadiyya was. Voorts ondervonden jullie problemen met het kopen van voedsel en medicijnen, ontvingen jullie bedreigingen en moesten jullie steeds voorzichtig zijn. Nadat u bedreigd werd door twee imams, besloot u om Pakistan te verlaten. Eind 2017 verliet u Pakistan en reisde u met het vliegtuig naar Libië, met uw eigen paspoort. Vervolgens reisde u met de boot naar Sicilië, en gooide uw paspoort in de zee. Vervolgens reisde u verder via Italië en Oostenrijk naar Duitsland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd daar echter geweigerd. Na ongeveer vier jaar verliet u Duitsland en diende u in België op 22 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. U sloot zich aan bij de Belgische ahmadiyya-gemeenschap en helpt sindsdien in de keuken op bijeenkomsten. In 2018 werd de ahmadiyya-moskee van uw dorp vernield. Daaropvolgend verhuisde uw gezin naar Rabwah. Op 19 september 2019 verliet ook uw broer A. Pakistan en reisde hij naar Duitsland, waar hij erkend werd als vluchteling. Uw zus O. is eveneens woonachtig in Duitsland, maar verblijft momenteel in Pakistan daar zij op bezoek is bij uw oom.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: een attest van de Belgische ahmadiyya-gemeenschap (kopie), uw AIMS-lidkaart (kopie), uw identiteitskaart (kopie), een Duitse kaart (kopie), de verblijfstitels van uw broer A., zijn echtgenote en zijn zoon (kopieën), twee screenshots van Google Maps van uw dorp, foto's van een vernielde ahmadiyya-moskee in uw dorp, foto's van uw familieleden thuis na de vernieling van de moskee, foto's van een vernielde ahmadiyya-moskee en gewonden in Kashmir, een online artikel over een aanval op een moskee in Faisalabad, foto's van uw activiteiten bij de Belgische ahmadiyya-gemeenschap, de beslissing van het Duitse Verwaltungsgericht van Minden inzake uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van internationale bescherming (kopie).

B. Motivering

Op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de e-mail van Meester W. d.d. 23 februari 2024 blijkt immers dat u een zeer slecht gehoor heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo sprak de tolk u telkens luid en duidelijk toe, met zijn aangezicht naar u toegekeerd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Allereerst wordt opgemerkt dat u in gebreke bleef een duidelijk zicht te geven op uw reisweg naar Europa. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij volledige en waarheidsgetrouwe informatie aanreikt aangaande essentiële elementen als zijn identiteit, reisweg en relaas en dat hij er alles aan doet om die zo goed mogelijk te staven. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 26 oktober 2023, Punt 1), werd u dan ook nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Echter legde u geen enkel document neer dat uw reisweg zou kunnen staven. U gaf aan dat u met uw eigen paspoort uit Pakistan reisde (NPO, p. 7), maar legde deze niet voor aan de Belgische asielautoriteiten. Immers beweerde u deze opzettelijk in de zee gegooid te hebben op de boot van Libië naar Sicilië, omdat u niet meer naar uw land wou terugkeren (NPO, d.d. 23 februari 2024, p. 5). Het intentioneel vernietigen van een origineel identiteits- en reisdocument is echter geenszins verschoonbaar en allerminst serieus, en doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan uw oprechtheid. Het schijnt het CGVS dan ook toe dat u dat u dit paspoort liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten, daar de inhoud ervan mogelijks niet zou stroken met uw eigen verklaringen. Daarnaast bleef u in gebreke toereikende en geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw vertrek uit Pakistan. Zo wist u niet meer welke dag en welke maand u Pakistan verlaten had, en kwam u niet verder dan "eind 2017" – terwijl u de datum van vertrek van uw broer wel tot op de dag kon aangeven, zijnde 29 september 2019 (NPO, p. 6). Ten aanzien van de Belgische asielautoriteiten verklaarde u aanvankelijk dat u met het vliegtuig naar Libië reisde en vandaaruit met de boot naar Sicilië ging (Verklaring DVZ, d.d. 5 april 2022, Punt 37; NPO, p. 5, 7). U aan het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd om een overzicht te geven van uw reisweg naar Europa, stelde u echter plotseling van Pakistan naar Turkije gevlogen te zijn en vervolgens een tweede vlucht naar Libië genomen te hebben (NPO, p. 12). Dat u geen eensluidende verklaringen aangaande uw reisweg, ondergraaft uw geloofwaardigheid. Daarenboven wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd door het Commissariaat-generaal vaststelt dat u ten aanzien van de

Duitse asielautoriteiten nog een volkomen andere versie van de feiten aanreikte. Op basis van de gegevens vermeld in de beslissing van het Duitse Verwaltungsgericht d.d. 17 september 2020 zou u immers op 2 april 2018 Pakistan verlaten hebben en op 3 april 2018 Duitsland met het vliegtuig binnengekomen zijn (Beslissing Verwaltungsgericht, p. 2). Gelet op het feit dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw reisweg en hieromtrent bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde, heeft u nagelaten een enigszins duidelijk zicht te geven op uw reisweg. Door geen zicht te geven op uw uitreis van Pakistan en uw reisweg naar Europa, ontstaat het vermoeden dat u essentiële informatie voor het Commissariaat-generaal tracht achter te houden. Ten gronde verklaarde u dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u problemen zou ondervinden omwille van uw geloof.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse 'Penal Code' meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege sommige medeburgers, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. De meerderheid van geweldsplegingen en/of aanklachten van blasfemie tegen de gemeenschap is afkomstig van medeburgers, omwonenden, van lokale geestelijken, al dan niet opgezweept door haatspeech, en geïndoctrineerd door onevenwichtige curricula in het onderwijs en straffeloze uitingen van haat in de media, ook door politieke leiders. Het aantal aanklachten tegen Ahmadi's onder de blasfemiewetgeving is gedaald sinds 2018 maar vanaf 2021 is een stijging te merken. In 2021 en 2022 werden respectievelijk 110 en 107 Ahmadi's aangeklaagd.

Verder dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Dient evenwel te worden opgemerkt dat het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014-2020 varieert tussen twee en elf moorden per jaar. In de jaren 2021-2022 en de eerste helft van 2023 ging het om respectievelijk 3, 3 en 1 moorden per jaar.

Hoewel rekening moet worden gehouden met mogelijke onderrapportering van geweldsdelicten tegen Ahmadi's, en hoewel het CGVS zich bewust is van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, dient in het licht van de beschikbare landeninformatie besloten te worden dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan als dusdanig niet volstaat om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de **"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan"** van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Uit de **COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap van 10 oktober 2023** (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat UNHCR sinds januari 2020 geen nieuwe richtlijnen heeft gepubliceerd met betrekking tot religieuze minderheden in Pakistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat **u echter niet aannemelijk heeft gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.**

Wat betreft de discriminatie, problemen en incidenten waar u gewag van maakte, zowel op school als op de arbeidsmarkt en in het dorp (NPO, p. 7), liet u na enige bewijzen hiervan neer te leggen. U heeft deze zaken nooit laten attesteren, noch andere stukken zoals schooldocumenten of ontslagbrieven voorgelegd die uw voorgehouden problemen en incidenten zouden kunnen aantonen. De aangehaalde problemen en incidenten zijn dus niets meer dan een loutere blote bewering die u op geen enkele manier hardmaakte. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u uw problemen zou gemeld hebben of hulp heeft gevraagd bij de ahmadiyya-gemeenschap (NPO, p. 11). Dat u nooit enige inspanning heeft geleverd om uw problemen te rapporteren bij de gemeenschap of getracht heeft naar oplossingen te zoeken is weinig ernstig. Hoe dan ook dient aangestipt dat dergelijke problemen en geïsoleerde 'incidenten' allerminst als voldoende zwaarwichtig

kunnen worden beschouwd om te spreken van een gegronde vrees van vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voorts wordt uw geloofwaardigheid, en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relaas, aangetast daar u weinig geloofwaardige verklaringen aflegde omtrent de door u aangehaalde problemen. U beweerde dat u op school anders behandeld werd dan de andere leerlingen, en een ongelovige werd genoemd (NPO, p. 7). Echter zijn er sterke indicaties dat u nooit naar school geweest zou zijn, en kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de problemen die u er ondervonden zou hebben. U immers gevraagd of u Punjabi of Urdu kan lezen en schrijven, bleek u dat slechts een beetje Urdu kan lezen en Punjabi kan spreken maar niet kan schrijven (NPO, p. 10). Dit is erg bevreemdend daar u volgens uw beweringen ruim negen jaar naar school gegaan zou zijn. Hoe dan ook stelde u ten aanzien van de DVZ nog dat u analfabeet bent en nooit naar school ging (Verklaring DVZ, Punt 11). Gelet op deze tegenstrijdige elementen, kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering school gevolgd te hebben en bijgevolg evenmin aan de voorgehouden problemen die daaruit voortvloeiden. Voorts beweerde u nog dat u bedreigd geweest zou zijn door twee imams, al kon u hier bijzonder weinig over vertellen. Zo verklaarde u bijzonder vaag en beknopt dat u door twee imams werd gestopt toen u op een dag naar een andere stad ging. Op de terugweg zou u tegengehouden en bedreigd geweest zijn door twee imams, wiens gezicht u niet goed zag (NPO, p. 7). Hoewel dit 'incident' de aanleiding was voor uw vertrek, kon u zich vreemd genoeg niet meer herinneren wanneer dit gebeurd was (NPO, p. 8).

Met betrekking tot de vernieling van de ahmadiyya-moskee van uw dorp, wordt nog opgemerkt dat dit incident geen betrekking heeft op uw eigen individuele situatie. U was op dat ogenblik reeds uit Pakistan vertrokken (NPO, p. 10). Het louter verwijzen naar dergelijke algemene informatie volstaat echter geenszins om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw in Pakistan achtergebleven familieleden het specifieke doelwit zouden geweest zijn van deze aanval. Hoewel u beweerde dat uw broer in de moskee aanwezig was op het moment van de vernieling (NPO, p. 10), blijkt op basis van de elementen in uw dossier niet dat hij doelgericht aangevallen geweest zou zijn. Hoe dan ook bleef u in gebreke zijn aanwezigheid in de moskee op dat moment op enige wijze hard te maken. Zijn naam staat evenmin in het door u neergelegde online artikel vermeld. Het online artikel, alsook de foto's van de vernielde moskee zijn bijgevolg irrelevant in het kader van de behandeling van uw dossier. Met betrekking tot de foto's van uw familieleden thuis na de vernieling, verklaarde u dat uw familieleden thuis moesten bidden en dat er stenen naar jullie huis werden gegooid (NPO, p. 3). Echter wordt aangestipt dat dergelijke privéfoto's objectieve bewijswaarde ontberen daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden de foto's werden gemaakt. Bijgevolg zijn de foto's niet bij machte de beweerde problemen van uw familieleden te staven.

Het Commissariaat-generaal wenst verder te benadrukken dat het actief lid zijn van de ahmadiyya-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Uit de **COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap van 10 oktober 2023** blijkt immers dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap.

Wat uw activiteiten in Pakistan betreft, dient opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u op een bijzondere wijze actief uw geloof heeft beleden in Pakistan. U ging enkel als kind naar de moskee, en bent nooit actief geweest binnen de Pakistaanse ahmadiyya-gemeenschap (NPO, p. 9). Daarbij aansluitend wordt eveneens opgemerkt dat niemand van uw gezinsleden actief was binnen de gemeenschap of een functie uitoefende (NPO, p. 10). Bovenstaande in acht genomen wordt gesteld dat uw religieuze beleving, en die van uw gezinsleden, in Pakistan opmerkelijk beperkt was en u geenszins heeft aangetoond dat u omwille van uw eigen activiteiten, of die van uw gezinsleden, speciaal onder de aandacht van anti-ahmadiyya elementen had kunnen komen. U toonde evenmin aan dat u Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat u niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering uw geloof heeft kunnen belijden.

Wat betreft uw activiteiten in België, bleef u eveneens in gebreke op overtuigende wijze aan te tonen dat u op bijzondere wijze actief bent of een hoge positie binnen de Belgische ahmadiyya-gemeenschap bekleedt. U gevraagd naar uw activiteiten hier, stelde u louter dat u als kok helpt op bijeenkomsten. U oefent geen specifieke functie uit (NPO, p. 9). Ter staving van uw activiteiten in België legde u een certificaat neer, alsook enkele foto's van activiteiten. Echter wordt gesteld dat uw activiteiten in België zeer beperkt zijn en geenszins wijzen op een bijzondere of omstandige religieuze beleving. Gelet op bovenstaande elementen, maakt u niet aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Pakistan gevisieerd zou worden of religieuze handelingen zal stellen die u zouden kunnen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

In casu dient te worden vastgesteld dat uw activiteiten in het verleden of het heden voor de ahmadiyyagemeenschap uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg staan.

Daaropvolgend merkt het Commissariaat-generaal op dat uw zus O., die gewoonlijk woonachtig is in Duitsland, heden in Pakistan vertoeft. Zij keerde terug naar Duitsland om op bezoek te gaan bij uw oom (NPO, p. 5-6, 12). Dit gegeven doet echter ernstige twijfels rijzen bij uw bewering dat uw familieleden in Pakistan moeilijkheden en problemen zouden ondervinden (NPO, p. 6). De terugkeer van uw zus naar Pakistan, om simpelweg op bezoek te gaan bij een oom, is dan ook vernietigend voor de ernst en geloofwaardigheid van uw eigen vrees.

Tot slot werden de door u neergelegde stukken ter staving van uw asielrelaas reeds deels besproken en zijn zij niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. De kopie van uw identiteitskaart is een indicatie van uw identiteit. Het attest van de Belgische ahmadiyya-gemeenschap en uw AIMS-lidkaart staven dat u zich heeft aangesloten en dat u deelneemt aan activiteiten en initiatieven van de gemeenschap. Hetzelfde geldt voor wat betreft de foto's van uw activiteiten bij de Belgische ahmadiyyagemeenschap. De Duitse kaart staat dat u in Duitsland hebt verbleven. De Duitse verblijfstitels van uw broer en zijn gezin staven dat zij legaal verblijven in Duitsland tot juli 2024, doch zeggen niets over uw eigen nood aan bescherming. De screenshots van Google Maps tonen louter en alleen aan dat er in het dorp Ghatispura een gewone moskee is. De foto's van de vernielde ahmadiyya-moskee in Kashmir zijn niet relevant in het kader van uw verzoek om internationale bescherming daar zij geen betrekking hebben op uw eigen individuele situatie. Het louter verwijzen naar dergelijke algemene informatie volstaat immers niet om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. De beslissing van het Duitse Verwaltungsgericht van Minden inzake uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van internationale bescherming, staat dat uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd afgewezen en in beroep bevestigd werd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 28 februari 2023, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd werden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vonden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormden religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen waren echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van zowel het aantal incidenten als burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er was sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, de opkomst van ISKP, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast had de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan werd geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en in mindere mate door ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vonden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Het conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2022 76 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan drie incidenten werden gecodeerd als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. PIPS registreerde in dezelfde periode drie aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover vijf in 2021. PICSS registreerde voor deze periode drie incidenten in vergelijking met tien in 2021. Er kan een daling worden vastgesteld van zowel het aantal incidenten als van het aantal burgerslachtoffers in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Verder wordt melding gemaakt van 25 anti-terreuroperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties zoals TTP, ISKP en al-Qaida gearresteerd werden. Het merendeel van de geregistreerde incidenten vond plaats in Rawalpindi en Lahore.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/6, 48/7 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

"3. Foto's van zijn paspoort en van hem in de Airblue vliegtuigreis van Alama Iqbal International Airport naar Bahrain en van Bahrein naar Dubai;

4. Een kopie van zijn visum naar Dubai;

5. Foto's van verzoeker in Dubai en Libya;

6. Foto's van verzoeker in Sicilië en de Siciliaanse verschuilplaats;

7. James C. Hathaway and Michelle Foster, The Law of Refugee Status, pp. 165,174-177,262 en 267;

8. Foto's van de haat banners in Ghasitpura Chak 69 RB;

9. 3 FIRs tegen Ahmadis van Ghasitpura Châk 69 RB;

10. Foto's van slachtoffers van de moskee aanval;

11. Foto's van meneer A.;

12. Kopie van de ID kaart van meneer A.;

13. Kopie van de huwelijksakte van meneer A.;

14. Human Rights Section van de Ahmadiyya Muslim Foreign Missions Office, "Persecution of Ahmadis in Pakistan, Monthly Report September 2023"."

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de COI Focus "Pakistan. Security situation" van Cedoca van 25 juni 2024.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de

verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Uit de e-mail van Meester W. d.d. 23 februari 2024 blijkt immers dat u een zeer slecht gehoor heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo sprak de tolk u telkens luid en duidelijk toe, met zijn aangezicht naar u toegekeerd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden door verzoeker op geen enkele wijze betwist.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht daar hij de Pakistaanse overheid en de Pakistaanse gemeenschap vreest omwille van zijn geloofsovertuiging als Ahmadi. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, doch dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse ‘Penal Code’ meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context

Belgische autoriteiten, daar de inhoud ervan mogelijks niet zou stroken met uw eigen verklaringen. Daarnaast bleef u in gebreke toereikende en geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw vertrek uit Pakistan. Zo wist u niet meer welke dag en welke maand u Pakistan verlaten had, en kwam u niet verder dan "eind 2017" – terwijl u de datum van vertrek van uw broer wel tot op de dag kon aangeven, zijnde 29 september 2019 (NPO, p. 6). Ten aanzien van de Belgische asielautoriteiten verklaarde u aanvankelijk dat u met het vliegtuig naar Libië reisde en vandaaruit met de boot naar Sicilië ging (Verklaring DVZ, d.d. 5 april 2022, Punt 37; NPO, p. 5, 7). U aan het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd om een overzicht te geven van uw reisweg naar Europa, stelde u echter plotseling van Pakistan naar Turkije gevlogen te zijn en vervolgens een tweede vlucht naar Libië genomen te hebben (NPO, p. 12). Dat u geen eensluidende verklaringen aangaande uw reisweg, ondergraaft uw geloofwaardigheid. Daarenboven wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd door het Commissariaat-generaal vaststelt dat u ten aanzien van de Duitse asielautoriteiten nog een volkomen andere versie van de feiten aanreikte. Op basis van de gegevens vermeld in de beslissing van het Duitse Verwaltungsgericht d.d. 17 september 2020 zou u immers op 2 april 2018 Pakistan verlaten hebben en op 3 april 2018 Duitsland met het vliegtuig binnengekomen zijn (Beslissing Verwaltungsgericht, p. 2). Gelet op het feit dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw reisweg en hieromtrent bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde, heeft u nagelaten een enigszins duidelijk zicht te geven op uw reisweg. Door geen zicht te geven op uw uitreis van Pakistan en uw reisweg naar Europa, ontstaat het vermoeden dat u essentiële informatie voor het Commissariaat-generaal tracht achter te houden. [...]

Wat betreft de discriminatie, problemen en incidenten waar u gewag van maakte, zowel op school als op de arbeidsmarkt en in het dorp (NPO, p. 7), liet u na enige bewijzen hiervan neer te leggen. U heeft deze zaken nooit laten attesteren, noch andere stukken zoals schooldocumenten of ontslagbrieven voorgelegd die uw voorgehouden problemen en incidenten zouden kunnen aantonen. De aangehaalde problemen en incidenten zijn dus niets meer dan een loutere blote bewering die u op geen enkele manier hardmaakte. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u uw problemen zou gemeld hebben of hulp heeft gevraagd bij de ahmadiyya-gemeenschap (NPO, p. 11). Dat u nooit enige inspanning heeft geleverd om uw problemen te rapporteren bij de gemeenschap of getracht heeft naar oplossingen te zoeken is weinig ernstig. Hoe dan ook dient aangestipt dat dergelijke problemen en geïsoleerde 'incidenten' allerminst als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om te spreken van een gegronde vrees van vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voorts wordt uw geloofwaardigheid, en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relaas, aangetast door u weinig geloofwaardige verklaringen aflegde omtrent de door u aangehaalde problemen. U beweerde dat u op school anders behandeld werd dan de andere leerlingen, en een ongelovige werd genoemd (NPO, p. 7). Echter zijn er sterke indicaties dat u nooit naar school geweest zou zijn, en kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de problemen die u er ondervonden zou hebben. U immers gevraagd of u Punjabi of Urdu kan lezen en schrijven, bleek u dat slechts een beetje Urdu kan lezen en Punjabi kan spreken maar niet kan schrijven (NPO, p. 10). Dit is erg bevreemdend door u volgens uw beweringen ruim negen jaar naar school gegaan zou zijn. Hoe dan ook stelde u ten aanzien van de DVZ nog dat u analfabeet bent en nooit naar school ging (Verklaring DVZ, Punt 11). Gelet op deze tegenstrijdige elementen, kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering school gevolgd te hebben en bijgevolg evenmin aan de voorgehouden problemen die daaruit voortvloeiden. Voorts beweerde u nog dat u bedreigd geweest zou zijn door twee imams, al kon u hier bijzonder weinig over vertellen. Zo verklaarde u bijzonder vaag en beknopt dat u door twee imams werd gestopt toen u op een dag naar een andere stad ging. Op de terugweg zou u tegengehouden en bedreigd geweest zijn door twee imams, wiens gezicht u niet goed zag (NPO, p. 7). Hoewel dit 'incident' de aanleiding was voor uw vertrek, kon u zich vreemd genoeg niet meer herinneren wanneer dit gebeurde was (NPO, p. 8).

Met betrekking tot de vernieling van de ahmadiyya-moskee van uw dorp, wordt nog opgemerkt dat dit incident geen betrekking heeft op uw eigen individuele situatie. U was op dat ogenblik reeds uit Pakistan vertrokken (NPO, p. 10). Het louter verwijzen naar dergelijke algemene informatie volstaat echter geenszins om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw in Pakistan achtergebleven familieleden het specifieke doelwit zouden geweest zijn van deze aanval. Hoewel u beweerde dat uw broer in de moskee aanwezig was op het moment van de vernieling (NPO, p. 10), blijkt op basis van de elementen in uw dossier niet dat hij doelgericht aangevallen geweest zou zijn. Hoe dan ook bleef u in gebreke zijn aanwezigheid in de moskee op dat moment op enige wijze hard te maken. Zijn naam staat evenmin in het door u neergelegde online artikel vermeld. Het online artikel, alsook de foto's van de vernielde moskee zijn bijgevolg irrelevant in het kader van de behandeling van uw dossier. Met betrekking tot de foto's van uw familieleden thuis na de vernieling, verklaarde u dat uw familieleden thuis moesten bidden en dat er stenen naar jullie huis werden gegooid (NPO, p. 3). Echter wordt aangestipt dat dergelijke privéfoto's objectieve bewijswaarde ontberen daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden de foto's werden gemaakt. Bijgevolg zijn de foto's niet bij machte de beweerde problemen van uw familieleden te staven.

Het Commissariaat-generaal wenst verder te benadrukken dat het actief lid zijn van de ahmadiyya-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden

bedreigd en vervolgd. Uit de **COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap van 10 oktober 2023** blijkt immers dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap.

Wat uw activiteiten in Pakistan betreft, dient opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u op een bijzondere wijze actief uw geloof heeft beleden in Pakistan. U ging enkel als kind naar de moskee, en bent nooit actief geweest binnen de Pakistaanse ahmadiyya-gemeenschap (NPO, p. 9). Daarbij aansluitend wordt eveneens opgemerkt dat niemand van uw gezinsleden actief was binnen de gemeenschap of een functie uitoefende (NPO, p. 10). Bovenstaande in acht genomen wordt gesteld dat uw religieuze beleving, en die van uw gezinsleden, in Pakistan opmerkelijk beperkt was en u geenszins heeft aangetoond dat u omwille van uw eigen activiteiten, of die van uw gezinsleden, speciaal onder de aandacht van anti-ahmadiyya elementen had kunnen komen. U toonde evenmin aan dat u Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat u niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering uw geloof heeft kunnen belijden.

Wat betreft uw activiteiten in België, bleef u eveneens in gebreke op overtuigende wijze aan te tonen dat u op bijzondere wijze actief bent of een hoge positie binnen de Belgische ahmadiyya-gemeenschap bekleedt. U gevraagd naar uw activiteiten hier, stelde u louter dat u als kok helpt op bijeenkomsten. U oefent geen specifieke functie uit (NPO, p. 9). Ter staving van uw activiteiten in België legde u een certificaat neer, alsook enkele foto's van activiteiten. Echter wordt gesteld dat uw activiteiten in België zeer beperkt zijn en geenszins wijzen op een bijzondere of omstandige religieuze beleving. Gelet op bovenstaande elementen, maakt u niet aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Pakistan gevisieerd zou worden of religieuze handelingen zal stellen die u zouden kunnen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

In casu dient te worden vastgesteld dat uw activiteiten in het verleden of het heden voor de ahmadiyyagemeenschap uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg staan.

Daaropvolgend merkt het Commissariaat-generaal op dat uw zus O., die gewoonlijk woonachtig is in Duitsland, heden in Pakistan vertoeft. Zij keerde terug naar Duitsland om op bezoek te gaan bij uw oom (NPO, p. 5-6, 12). Dit gegeven doet echter ernstige twijfels rijzen bij uw bewering dat uw familieleden in Pakistan moeilijkheden en problemen zouden ondervinden (NPO, p. 6). De terugkeer van uw zus naar Pakistan, om simpelweg op bezoek te gaan bij een oom, is dan ook vernietigend voor de ernst en geloofwaardigheid van uw eigen vrees.

Tot slot werden de door u neergelegde stukken ter staving van uw asielrelaas reeds deels besproken en zijn zij niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. De kopie van uw identiteitskaart is een indicatie van uw identiteit. Het attest van de Belgische ahmadiyya-gemeenschap en uw AIMS-lidkaart staven dat u zich heeft aangesloten en dat u deelneemt aan activiteiten en initiatieven van de gemeenschap. Hetzelfde geldt voor wat betreft de foto's van uw activiteiten bij de Belgische ahmadiyyagemeenschap. De Duitse kaart staat dat u in Duitsland hebt verbleven. De Duitse verblijfstitels van uw broer en zijn gezin staven dat zij legaal verblijven in Duitsland tot juli 2024, doch zeggen niets over uw eigen nood aan bescherming. De screenshots van Google Maps tonen louter en alleen aan dat er in het dorp Ghatispura een gewone moskee is. De foto's van de vernielde ahmadiyya-moskee in Kashmir zijn niet relevant in het kader van uw verzoek om internationale bescherming daar zij geen betrekking hebben op uw eigen individuele situatie. Het louter verwijzen naar dergelijke algemene informatie volstaat immers niet om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. De beslissing van het Duitse Verwaltungsgericht van Minden inzake uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van internationale bescherming, staat dat uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd afgewezen en in beroep bevestigd werd."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij zijn paspoort in Libië heeft weggegooid op aanraden van de smokkelaar. Deze bewering is echter in tegenspraak met zijn eerdere verklaring dat hij zijn paspoort opzettelijk in zee gooide op de boot van Libië naar Sicilië en dit omdat hij niet meer naar zijn land van herkomst wou terugkeren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Verder dient vastgesteld dat verzoeker eerst verklaarde dat hij van Pakistan naar Libië reisde en vervolgens de boot nam naar Sicilië en

vervolgens stelde dat hij van Pakistan naar Turkije vloog en vervolgens naar Libië (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 7 en 12), terwijl uit de stukken bij zijn verzoekschrift (stukken 3-5) dan weer blijkt dat verzoeker in 2017 eerst in Dubai verbleef en vervolgens naar Libië en Sicilië zou zijn gegaan. Bovendien verklaarde verzoeker in Duitsland dat hij in april 2018 Pakistan verliet en naar Duitsland reisde, zodat het geenszins vaststaat dat verzoekers reis naar Dubai een onderdeel was van zijn vlucht van Pakistan naar Europa en hij aldus in de tussentijd niet meer zou zijn teruggekeerd naar Pakistan. Verzoeker legt bovendien slechts enkele kopieën van foto's voor (verzoekschrift, stukken 3-6) die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk en de mogelijke encenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden, slechts een geringe bewijswaarde hebben. Verzoeker legt nog steeds geen origineel paspoort voor. Dat verzoeker zich aldus nogmaals tegenspreekt over zijn reisweg en over een dermate belangrijk document als zijn paspoort geen duidelijkheid blijft scheppen, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dienaangaande. Hierdoor wordt afbreuk gedaan aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker verder opmerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap tevens wordt gevisieerd door de Pakistaanse autoriteiten en dat het daarom voor hem niet mogelijk was om de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten te laten registeren bij deze autoriteiten, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gemotiveerd dat verzoeker van de door hem aangehaalde feiten geen documentaire bewijzen voorlegt, doch tevens verklaarde dat hij evenmin een beroep deed op de Ahmadi-gemeenschap in zijn regio van herkomst. In de door hem geschetste context, waarbij hij stelt op verschillende momenten te zijn gevisieerd omwille van zijn Ahmadi-geloof, kan echter wel degelijk worden verwacht dat verzoeker dergelijke incidenten zou bespreken met zijn geloofsgemeenschap en op die manier tot een oplossing trachtte te komen, *quod non*. Er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motieven in de bestreden beslissing, die immers samen gelezen de commissaris-generaal tot het besluit noopten om verzoeker internationale bescherming te weigeren.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van zijn Ahmadi-geloof tracht te "*verminderen*" en hierdoor de impact van de uitsluiting en discriminatie, waarvan hij het slachtoffer werd, negeert. Nochtans wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op verschillende elementen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden scholing, waardoor bijgevolg tevens afbreuk wordt gedaan aan de vervolgingsfeiten waarvan verzoeker stelt tijdens zijn schoolloopbaan het slachtoffer te zijn geworden. Het louter tegenspreken van deze pertinente vaststellingen, door te stellen dat hiermee de voorgehouden vervolgingsfeiten zouden worden genegeerd, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De overige door verzoeker aangehaalde feiten van discriminatie ten aanzien van hem en zijn familie (verzoekschrift, p. 15) betreffen alleenstaande, op zich onvoldoende zwaarwichtige voorvallen, die weliswaar kaderen binnen de eerder aangehaalde algemene bejegening ten aanzien van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan (zie *supra*), doch die noch op zich, noch als geheel als een vorm van veralgemeende groepsvervolging ten aanzien van deze gemeenschap kunnen worden beschouwd en evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde nood aan internationale bescherming uitmaken. Waar verzoeker erop wijst dat zijn naam het woord 'allah' bevat en dat dit voor Ahmadi's verboden is in Pakistan, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker nooit eerder vermeldde dat hij louter omwille van zijn naam problemen heeft gekend in Pakistan. Het voor het eerst opwerpen van dit element in onderhavig verzoekschrift, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoeker verwijst naar de situatie in zijn dorp en onder meer wijst op de vernieling van de Ahmadi-moskee (waarbij ook zijn broer aanwezig was) en de schending van de Ahmadi-graven aldaar, alsook op de aanval op zijn schoonbroer, dient vastgesteld dat uit de bijgebrachte stukken daaromtrent (verzoekschrift, stukken 8-14) inderdaad blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap aldaar door de Pakistaanse gemeenschap werd gevisieerd. Dit ligt evenwel in lijn met voormelde informatie in verband met de situatie van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan (geen systematische groepsvervolging, zie *supra*) en hieruit kan dan ook niet blijken dat verzoeker in het kader van deze algemene situatie persoonlijk zou zijn gevisieerd. De door hem aangehaalde informatie is van louter algemene aard en/of heeft geen betrekking op zijn persoonlijke, individuele, situatie.

Waar verzoeker verder stelt dat zijn zus een verblijfsrecht heeft in Duitsland, waardoor haar bezoek aan een oom in Pakistan niet vergelijkbaar is met verzoekers eigen situatie "*aangezien ze makkelijker veilig naar Duitsland kan terugkeren*", dient erop gewezen dat het feit dat verzoekers zus, die volgens verzoeker in Duitsland als vluchteling werd erkend omwille van haar Ahmadi-geloof, naar Pakistan terugkeerde (enkel om bij een oom op bezoek te gaan) op zich reeds een sterke negatieve indicatie vormt voor de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van zijn Ahmadi-geloof. Dat zijn zus omwille van haar verblijfsrecht in Duitsland gemakkelijk kon terugkeren, doet hieraan geen enkele afbreuk.

De bij het verzoekschrift gevoegde rechtsleer (stuk 7) bevat louter algemene informatie en heeft geen betrekking op verzoekers persoonlijke, individuele, situatie en is dan ook niet van aard om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* een ander licht te werpen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of

de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In zijn aanvullende nota stelt verweerder op goede gronden het volgende:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsverovering door de Taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De

onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shehbaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en het eerste trimester van 2024.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2023 70 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 21 incidenten werden gecodeerd als 'battles', zes incidenten als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 werden er volgens ACLED vijftien veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in 2023 zes aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover drie in 2022. PICSS registreerde voor deze periode veertien incidenten in vergelijking met drie in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal bovendien op goede gronden als volgt:

"Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie en/of dat de voormelde analyse onjuist, onvolledig en/of achterhaald zou zijn. Deze analyse wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER